

Predtým

1955

Ani som si nevšimla, že som vstúpila na súkromný pozemok. Kráčala som stratená vo vlastnom vysnívanom svete a hlavu som mala plnú romantických scenárov zameraných len na svoj úspech. Predstavovala som si samu seba, ako hrdo stojím pri fontáne s orchestrom, ktorý veselo vyhráva, a prijímam nadšené prejavy priazne. V tých časoch som čítala najmä knihy od Austenovej a Brontëovej, takže som mala tendenciu všetko si idealizovať.

Zrejme som hľadela na nebo s hlavou doslova v oblakoch, keď som z ničoho nič do niekoho vrazila.

„Doparoma, kam sa dívaš?!“

Chlapec, do ktorého som buchla a zrazili sme sa plecami, nebol žiadny hrdina. Bol vysoký, chudý, arogantný, asi ako pubertálna verzia pána Darcyho.

„Nevidíš, kde si? Toto je súkromný pozemok!“

Hláška o súkromnom pozemku mi pripadala smiešna, navyše keď bola vyslovená so snobským prízvukom typickým pre vyššiu triedu. Lúka, na ktorej sme stáli, bola zelená a krivila sa do diaľky, kvitnúce duby siahali až k oblakom. Prosto Anglicko v plnej kráse, ako ho opisovali Keats a Woodsworth. Nemala by tá krása byť dostupná pre každého?

„Ešte sa aj usmievaš?“ Tváril sa tak najedovane, že som skoro vybuchla v smiech.

„Sme tu sami, široko-ďaleko niet nikoho. Prečo by na tom malo záležať?“

Chlapec sa na mňa na chvíľu zadíval, kým pochopil, čo som povedala. „Máš pravdu. Bože, ja som ale...“ Vystrel ruku na zmierenie. „Gabriel Wolfe,“ predstavil sa.

„Viem, kto si.“

Spýtavo na mňa pozrel a čakal, kým poviem svoje meno. Nemala som však chuť prezradiť mu ho. O Gabrielovi Wolfovi, slávnom fešákovi z veľkého domu, som počula veľa rečí. Vtedy som ho však videla prvýkrát. Mal naozaj pekné črty tváre: tmavé oči lemované mihalnicami, za aké by moje kamarátky dali aj život, vlnité vlasy, ktoré mu padali do čela, ostré líčne kosti, elegantný nos. Krása, ktorú by sme mohli nazvať patricijskou. Mal však oblečené tvídové nohavice zastrčené do vlnených ponožiek a cez plecia mal prehodené sako z rovnakého materiálu, z ktorého visel opasok. Odev starého chlapa. Vôbec nebol môj typ.

„Čo tu vlastne robíš?“

„Hľadám si miesto, kde by som si mohla sadnúť a čítať.“ Z vrecka plášťa som vytiahla tenkú knihu od Emily Dickinsonovej.

„Aha... básne.“

„Hovoríš to trochu pohrdavo. Zrejme ti väčšmi imponuje Woodehouse.“

Vzdychol si. „Viem, čo si myslíš. Ale nie je to tak.“

Nemohla som si pomôcť, znovu som sa zasmiala. „Vari mi čítaš myšlienky?“

„Podľa teba som bezduchý zazobaný blbec. Zosobnený Bertie Wooster.“

Naklonila som hlavu nabok a prezrela si ho od hlavy po päty. „Ale musíš uznať, že tvoj úbor by sa mu páčil. Určite by ho ohodnotil ako veľmi vkusný.“

Gabriel sa rozosmial a smiech ho úplne zmenil.

„To sú otcove staré rybárske nohavice. Vytiahol som ich z krabice s vecami určenými do bazára. Keby som vedel, že sa tak hlboko dotknú tvojho zmyslu pre módu, neobliekol by som si ich.“

„Aha, takže tu chytáš ryby?“

„Áno, tam dolu. Ak chceš, ukážem ti kde.“

„A nie je tam zakázaný vstup pre plebs ako ja?“

„Práve preto sa tam musíš pozrieť. Správal som sa k tebe neslušne a chcem to napraviť.“

Stála som pred ním, nevediac, čo urobiť. Nechcela som sa zamotať do niečoho, z čoho by bolo ťažké sa vyhrabať. Túžila som si predsa iba nájsť pekné miesto na čítanie.

Znovu sa usmial tým úsmevom, ktorý mu úplne zmenil tvár. Dokonca aj otcove handry mu náhle veľmi svedčali. „Mám tu nejaké sušienky. Poď, prosím.“

„Aké sušienky?“

Gabriel zaváhal a potom odpovedal: „S vaječnou plnkou.“

Namiesto fontány s orchestrom bude teda jazero so sušienkami. Priznávam však, že som sa nemusela veľmi premáhať.

„Nuž, v tom prípade...“ odpovedala som a tak sa to všetko začalo.

1968

Skorá jar, keď je vzduch sviežo chladný, vtáci začínajú spievať a polia sú plné jahniat, bolo pre mňa zo všetkých ročných období odjakživa najobľúbenejšia. Bobby naše jahnenca miloval. Každý rok krmil z fľaše odstavčatá – bola to jeho práca, nikomu by ju neprenehchal, raz dokonca preto nešiel do školy. Bol to temperamentný chlapec, ktorý aj v zime chodil v krátkych nohaviciach a bez kabáta, hoci riaditeľka školy ho raz poň poslala domov. Neustále si vyspevoval, takže keď bol malý, volali sme ho Elvis. Bol vysoký, chudý, s hnedými vlasmi, ktoré mu stáli dohora presne ako jeho strýkovi.

Jimmymu v plechovej stodole vyhrával tranzistor. Počula som ho už zďaleka, keď som k nej kráčala. Pesnička *Hello, Goodbye* od The Beatles znela na najvyššej hlasitosti. Na Jimmyho prebratie sa z opice očividne fungovala, hoci nešlo o žiadne pastoraľe. Vošla som cez bránu na konci poľa a uvidela ho, ako s jednou rukou na chrbte ovce hojdá bokmi z jednej strany na druhú a ľavou nohou si klopká do taktu.

„Kde je Frank?“ spýtala som sa a Jimmy ukázal na pole.

Spoločne sme pozorovali, ako sa môj manžel prehupol cez plot. Jednu silnú ruku položil na horný okraj, prešvihol cezeň telo v tom správnom uhle a dopadol čisto ako olympionik pri prekážkovom behu. Vídala som